

РОЗДУМИ ПРО ВІЧНІСТЬ

Прожито мною вже років немало,
Лежать тепер, як лист минулорічний,
Живий ще стовбур, а вони опали...
Я бачу в цьому зміст езотеричний □
Згадавши все, що вже мене спіткало,
І не помітивши, занурююсь у вічне.

Не раз було, якось немов в задумі,
Мені зовсім без страху скаже мати,
Спокійно наче, та з тихеньким сумом,
Що жаль дітей своїх їй залишати.
Слова її понижуть, наче струмом,
Та розумієш, марно співчувати...

Сидим, а ледве в'яжеться розмова,
Помовчавши, говорим помаленьку,
Стараєшся знайти їй тепле слово,
Яке могло б підтримати стареньку.
Вони ж чомусь пусті, немов полова,
Розрадити не дуже можуть неньку.

Що їй сказати? Підтримав би, та тільки
І сам прощатись будеш, хай пізніше,
Хто проживе, ніхто не знає, скільки,
Не випросиш, не купиш, не допишеш,
Не втриматись, схопившись за гілку,

Отож сприймай реалії мудріше.

Лише сказати можу: □ Не сумуйте,
Бо сумувати тут даремно, мамо,
Сьогодні разом ще ми всі, відчуйте!
І там, колись, Ви будете із нами,
То ж на чекання часу не марнуйте,
І не гнітіть дарма себе думками.

Душа не буде завжди в тілі жити,
Бо ми не вічні, кожен розуміє,
Колись їй треба буде відлетіти,
В очах від цього часом сутеніє.
Німе питання, Чо́му так у світі?
Від нього в серці тисне й кам'яніє.

Ну, що ж, пішло так з самого початку,
І далі буде до Страшного суду,
Поки крутитиметься коліщатко
Історії, що марно пишуть люди,
Терзатиме, як Гамлета, загадка
Без відповіді: Бути чи не бути?

В природі все влаштовано розумно,
Та розум наш повільно це сприймає,
Слабкі ми, тому боязко і сумно
Ждем, що в майбутньому на нас чекає,
Марнуєм час у дивному бездум'ї,
Аж в зрілості до істини звикаєм...

Колись усі розселимось навічно
Як не в тартарі, то в раю з пташками,
Однакові всі будем, пересічні,
У купі з рідними та земляками.
І міряється вічність не роками.
Прийняти доведеться все стоїчно.

А може і немає там нічого,
Недовгу пам'ять на Землі залишим,
Відсутній буде суд людей і Бога,
Невпинний час борги й заслуги спише,
Й нікуди не веститиме вже дорога,
А нас поглине пустота і тиша.

Дата написання вірша: 2021-01-18